

Za krvavou stopou

Často americký román od
Pavla Albertho.

Neřikal jsem tedy dále a tam, kde jsem obrátil jsem tím bedlivějším zrakem ku prohlídce, které se u všem i lékař u předníh místo činně sdělující a stábornou sva podával.

Oba úředníci, a nikoli se dostavil i Mr. Parker z našeho městečka, pokládali se za náramně důležitě osobnosti při konání svého úřadu, jmenovitě v takovém významném případě, jak to podobu lidu po americkém venkově mají ve zvyku, dělali velmi přesné tváře, mluvili úsečně a jevili celou horlivost. Zatím však, jak jsem dobře věděl, nebyli s to vyšetřit toho nejméněho a úsudek vlastní neměli žádný, nedovedli si jej samostatně určit. Hlavní jejich úkolem i při úředních výkonech bylo při zdání věnu jen omístitosti a bezohlednosti vždycky hlavu k tomu, aby nevládli některému svému volici a straniku třeba nevděkoucky na kuř oko — to byl celý směr jejich úředování. Tak například jsem nezbytně hleděl i tím se říditi!

Mr. Moore, koroner a zároveň pohrbník z New Parisu, zezavě šedivý muž s kovi bradou, podobný strýci Samovi ve výrazu a také tak dlouhý a kostnatý, rozejel vestu mrtvolu a rozložil košili, aby bylo viděti ránu. Krve musilo vyteci velké množství, neboť byla již potřísněna celá hořejší část těla, a košile byla od ní přišlehla až po samý krik. Po všeobecném ve městech zvyku měl za vražděný tlustou spodní vlčnou košili, a ta mu krve do sebe vtáhla, ale vzor tomu proskakovala ji, až i tuhá, naakrobená košile vrchní místy byla přilepena. I pod rameny bylo mnoho soedle krve, ba i na zádech, jak jsem sledoval, když z žádosti doktora, vě obrátil tento s koronrem nrtvolu obličejem k zemi. Vůbec bylo mrtvé tělo všecko jako obalené.

V náprsní kapse kabátu nalezena byla tabočka se čtyřiceti třemi dolary a pak se zpátčením listkem do Chicaga, vedle několika obehodných patrně dopisů nevýznamného však obsahu, několika menších dět a pak pozámek a podobného, jak to lidé po kapsách v tobožkách nosí. V kapsách u kalhot bylo trochu drobných peněz, asi za půl třetího dolaru, a v kapsě u vesty nalezena byla úplně hra karet, jimž si snad dlouhou cestu ve vlaku krátil. Slovem vše shodovalo se velmi dobře s charakterem a zvyky chieňského "lepšho" hospodáče, až i na ty těžké zlaté hodinky a odznak nějakého tajného spolku irského.

Ze nejednalo se zde o vraždu loupežnou, leželo ovšem na blédní, a o tom se nikdo ani nezmíňoval, vida ty věci. Jaký byl ale tedy důvod? Pomsta, či náhoda? Páni úředníci zůstali nad tím patrně právě tak na rozpacích, jako my ostatní smrtelníci bez úřadu, a nebyli by zajisté měli ani tolik intelligence, aby zavedli soustavné vyšetřování, neboť postavili si nějakou theorii.

Doktor Unger měl a jenom nápadně, jak se mi zdálo, vrtel hlavou nad zkrvášenými zády mrtvolu, jež pečlivě prohlížel.

Mike, k němuž se byl zatím za naší nepřítomnosti připojil i otec jeho, který neustále nad mrtvolou staršího syna jaksi přilhl okázal náhlík — tak mi to aspoň pořádku připadalo — a nemohl jsem se toho zdání zprostiti — chtěl několikrát promluvíti se šerifem Mr. Connellem, ale tento jej přívle odhýval, nechtěje mu popřítí sluchu, dokud nebude skončena obhlídka mrtvolu.

Když se tak stalo, přikročeno teprve k výslechům, a tu byl Mike první na řadě. Vyprávěl nyní přesně zcela tutéž historii, jako prve mně, skoro doslova, takže nemohlo snad ani býti pochybností o její úplné pravdě. Sdílel vše bez nejmenšího vůbec zajíků, bez vší přestávky a beze všeho rozmýšlení, vážně, nějaké stopy nejistoty a dopředí vyhléti vše tak,

koronrem, provázeli opět námi a nás radou sousedů, odebrali se na Horákovu farmu.

Výjevu, jenž měl zde nastat, až se Carrie dala v Johnovu zatčení, jsem se však věrn strachoval a bylo mi líto, že jsem dříve nepozorněji dříve na onu pravděpodobnou možnost. Nyní však bylo již pozdě. Spěchati napřed, abych Carrii připravil na smutnou zprávu, jsem nemohl, neboť bych byl vyzul marně proti sobě potlačování, že Johnovi vše neví šluho na držiteli a že snad ohej dříve nějak navštívil vzhledem k výslechu, by vypovídala ve prospěch obviněného. Musil jsem tedy nechat vše ho býti.

Nežli jsme však došli na farmu, vzpomínala se Carrie do té míry, že jsme ji zastali již opět ve volce smrtinici a k němu překvapivě snesla smutnou zprávu o zatčení svého ženicha poměrně sta trečně.

"Kšóry!" zvolal sám John, jakmile vstoupil do dveří. "Jsem zatčen pro to obvinění, ale nelikám se nyní ničeho, věda, že ty tomu nevěříš!"

Spěchal jsem hned rychle k děvčeti, abych je po případě chopil do náručí, kdyby slova ta vyvolala nový nával mluhy, a rovněž doktor přiskočil k ní, aby byl pohotov.

Avšak Carrie se pouze zachevěla a opřevši se rukou o roh stolu, pravila chvějícím se, ale odhodlaným hlasem:

"Čekala jsem to a myslím, že se nemůžu bát, je-li spravedlnost posud na světě!"

Na to k dotazu úředníků vypověděla následující, což stálo zajisté za poznamenání:

"Nebyla jsem nikterak povděnou za návštěvu mladého Rajena, jehož jsem nikdy k nám nezvala, ale ovšem také, když přece přišel, nijak nevyháněla, neboť choval se vždy vůči mně celkem slušně a neměla jsem tedy příčinu býti k němu nepřívětivou. Mluvila a žertovala jsem s ním jak s každým jiným hochem ze sousedství. Ze snad mluvila jsem s ním více, než s jiným, mělo svou příčinu v tom, že Majk častěji nežli druzí k nám přicházel, snad častěji, nežli sám Džán, a s ním znám se od dětství a na něhož jsem si zvykla pohlízet, již jako na svého věrného přítele, který chová pevný úmysl státi se svého času mým mužem, čemuž, jak jsem věděla, ne stály v cestě žádné zvláštní překážky. Džán patrně ve stejném přesvědčení, nekladl na návštěvu Majkovy žádné velké váhy a smával se jim, jak vám. Někdy jsem schválně s mladým Rajenem více žertovala a smála se, abych Džánu trochu snad pozlobila za to jeho pevnou víru ve mne, ale nikdy se mi to pořádně nezdarilo, neboť Džán je rozumný, vyzná se v žertu a nepovažoval ani za možno, abych si udělala známost s Irčanem."

Bylo trochu neprozetelné vyjádření, které skrývalo v sobě jakési opovrhování irským žilem, na svůj původ při nejméněm právě tak hrdým, jako lid český, který Irčaně považují spíše za méně cenný a méně ovládl zasluhovitější, kdežto zde slyšeli pravý toho opak. Tvář obou úředníků se také při tom pokoušeli ještě více zachumřily a oba muži na sebe významně pohledli. Okolnost ta nebyla zajisté nijak na prospěch nešťastnému vyšetřování Johnovy nevinu. Byl bych rád dal děvčeti nějaký pokyn, aby se pamatovavla a aspoň dále ne podobného nemluvílo, ale nebylo možno.

"Včera přišel k nám," pokračovala Carrie. "Majk později než obvykle, kdy Džán už chvíli tady seděl, a musím říci, že mi přehod jeho nebyl dvakrátě milým, neboť hned po prvních slovech se mi zdálo, že je trochu napřípím. Mluvil jaksi nuceně, smál se ne přirozeně a několikrátě dal mi na mě otázku odpovědi, která svědčila o tom, že ani neví, co vlastně mluví. Zapíral však, že by byl někdo pil, jak jsem se mu smála, a div se nerozlobil, když jsem stála na svém. Nutil se odvídně do zábavy, chtěl žertovati jako obvykle, ale nšlo mu to tak, jako jindy. Chvilkami se vůbec nezamýšlil a hleděl do prázdna, jakoby viděl tam něco před sebou. Několikrátě utfel si šátkem čelo, což

sem ho jindy neviděla dělat. U nás nebylo právě moc teplo, ale Majk si na to náikal. Když mu Džán připomněl, že má asi nahněno a zatímco uvážit, utřel si náh krubě a měla jsem co dělat, aby neshořlo k hádece, ne Džán tu to nijak nevyhledával a právě naopak se jí vyhlábil. Za to Majk měl patrně na s vrchu a stále naň dorázel. Konečně měl toho dost a vida, že je čas a že s Majkem není žádná řeč, dal "dobrou noc" a odešel, beze všeho zvláštního nepřátelství vůči mladému Rajenovi, jak jsem přesvědčena, neboť při odchodu se jen útrpně naň tím smál a podal mi srdečné rukou!"

Oba irští gentlemani znovu na sebe významně pohledli a ve výrazu jejich tváří čti jsem zřetelně, že vyprávění děvčete nevěří, že hledají v něm úmysl, aby Johnovi bylo naloběno.

"Po odchodu Džánovi," končila Carrie svojí souvlelou výpověď, "pochl mluví Majk tak podivně, jak jsem jej posud nikdy byla neslyšela. Nikdy před tím se nesmělil mluvíti ke mně o lásce, ale nyní chtěl najednou vědět, měli bych nějaké uděje a napovídal mi množství pošetilosti. Pravda jsem mu, že jsem již zadržena Džánovi a to nebylo pravdou, a tu Majk chtěl mermomocí vědět, zdali by on byl tím vyvolením, kdyby se prý Johnovi něco náhodou stalo. Myšlenka ta dotkla se mne velice nepříjemně a jsou zvyklou s Majkem vždycky jen žertovat, chtěla jsem nepokýti ten dojem zapuditi směchem a vtipkováním. Ale Majk zůstal vážným, až jsem to ani nepohp i nemohla a pravil mi, že má nějakou předtuchu, jakoby se záhy mělo stti něco důležitého, což rozhodne o jeho osudu a sice příznivě. Opakoval i několikrátě s opravdovou tvář, když jsem se tomu smála, nechtěje mu uvěřiti. To mne konečně samu napadlo jakýmsi tušením, ale nikoliv radostným, ušbrž napak, smutným. Počítavala jsem nějakou neznámou obavou, nevědouce ani sama proč, ale vzbudil ji ve mně rozhodně Majk tou svou řečí. Tento se pak nechtl od nás být, dokud prý mu neslibím, že po Džánovi nikdo jiný nežli on by se mi nelíbil. Chtěje se ho konečně přece zprostiti, neboť viděla jsem, že otec jest již rozmrzelým nad tím dlouhým u nás prodlením, slíbila jsem mu to s úsměvem, který by si nikterak nemohl vykládati za vážný, kdyby měl jen trochu zdravého rozumu. Jakmile však odešel, litovala jsem hned toho, co jsem udělala, neboť ona "předtucha" Majkova zdála se mi býti přímo zlověstnou a nemohla jsem se ubrániti tajné obavy o Džána. Věděla jsem však, že odebral se rovně domů a to mne trochu upokojovalo. Hned ráno chtěla jsem mu vše nějakým způsobem sdělit a dáti mu výstrahu, která se měla před Rajenem na pozoru. Sotva jsem však takto se ustanovila, padla venku střílná rána, která mne nesmírně polekla. Majk odeházeje odtud, mluliv coši o svém strachu před Džánem, který má proti němu prý smrtelnou zást a mohl by si naň počítati. Vyšala jsem se mu, vědouce, že to není pravda, ale nyní má najednou napadlo, zdali snad Džán přece snad nezůstal venku, aby viděl, kdy půjde Majk od nás. Že by však Džán tohoto přepadl, mi ani na mysl nepřišlo a spíše jsem se obávala, že sám byl Majkem napaden, když tento jej zpozoroval. Proto jsem měla veliký strach a vyběhnuvši ven, poslouchala jsem bedlivě, zdali něco ještě neuslyším. Byla bych tak ráda se poohlédla, kdo to sftal, ale otec nechtěl vstáti a já se přece jen obávala sama v noci pátřati. Neusnula jsem však po celou noc a při prvním ránním švitu chvátala jsem k našemu hájku, odkud dle mého všeho zdání rána se ozvala. Jak mi bylo, když jsem spatřila někoho tam ležeti, nemohla ani vypověděti."

Divka se při pouhé vzpomínce chvěla opět jako list a musila na chvílku pferušíti své vyprávění.

"Byla jsem ohromena," dodala, trochu se zas vzpomátavavě, "nemohou rozoznat, kdo to tam ležel, neboť zdálo se mi, že i zrak můj následkem strašlivého překvapění, odprká mi službu. Byla

bých snad upřehla, ani se pořádně nerozhlednula, kdyby mi jen byly chtěly noby sloužit! Nemohla jsem se však ani hrouti a to bylo přičinou, že překvapivě přel stájem hrůzy, pohlíbla jsem přece jen bedlivě a spatřila jsem, že muž tam ležel, a němž jsem s včlem určiti nevěděla, ale jistým vnuknutím se domnívala, že jest útrvec, není ani Džán, ani Majk. Toto poznání mne trochu vzpamatovalo a více se neohlédnula, spěchala jsem domů s děsivou zprávou o přišerém nálezu!"

To bylo asi vše důležitéjší, co Carrie vypověděla, začínaje se znovu, že je přesvědčena o úplné nevině Johnové, kterýž žádná zášti proti Majkovi nepochoval a o ni podobného schopen není. Na žertiva a koronera nemělo to však žádného patrného účinku neboť si toho ani nevědomi.

Miněni doktorovo.

Výslechy byly skončeny, odbyty byvše dosti povrhučn, jak to má při nedostatečné inteligenci "orgánů" ani jinak býti nemohlo, neboť na nějaké důvtipnější dotazy, na nějaké řešení záhady nebylo při těchto lidech ani pomyslení. Slyšíc obžalobu, či vlastně jen vyslovená celkom ničím nepodpřené podezření, chytali se toho jako pohodlného, jedno duchého výkladu tajemné události a mluví se ho přídržeři, dokud by se nějakou náhodou nepřišlo na něco lepšího, přirozenějšího a pravdivějšího, na základě fakt. Spokojili se tím, že mají spouš někoho, na něhož mohou poukázat jako na domnělého pachatele a tím udržeti svou pověst obězřelých a bystrých i rázných správce veřejného pořádku v o kresu.

Za takových okolností byly všechny tyto výslechy pouhou planou formalitou a žádným vyšetřením a bylo věru velmi pochybné, že při vlastním soudu přijde to lépe. Spíš ještě hůle, neboť mínění, jež zastupí oba tyto mužové proti Johnovi, se zajisté pomocí novin a hospodských rozhovorů všeobecně rozšíří a lid, zvyklé svěditi úředním rozuzlím a tištěnému sloví je pak tím obtížnější převědět o jiném.

To bylo mým i doktorovým přesvědčením, když jsme se ubírali spolu od Horáka k opozděnému o hedu, k němuž jsem doktora Ungera na faru pozval. Byli jsme oba trochu rozechvěni vším, co jsme od rána viděli a slyšeli, a poslední výjevem, při loučení se Johna, kterýž odešel do New Parisu do vězení, nejméně. Bylo to smutné podívání, ale Carrie nesla vše zmužile a oba otcové, Horák i Bureš, jeli s sebou, aby vymohli pokud možno propuštění Johna na záruku. Nejvíce však kvlela a dojímalala Johnova stará matka, která na zprávu, co synu jejímu hrozí, přichvátala k Horákovým a bolestně s Johnem se ovšem u hleďu, že by to přece jen mohlo zcela dobře býti. Byla rána do prsou vypálena patrně z největší blízkosti, ba zdá se, že smrtící zbraň byla přiložena k samému tělu. Nemí to sice okolnost rozhodující, ale zajisté velmi nápadná a významná. Vrah by mohl sice také něco takového udělati, ale je to přece již méně možným, kdežto u sebevraha jest to zcela přirozeno, ba obyejně, běžno, že přikládá ústi zbraň až skoro na tělo!"

Kráčeli jsme s doktorem — tento poslal povel svým již dříve před tím dolů do osady, vidě, že se pobyt jeho zde prodlouží — skoro beze slova, oba zabráni v myšlenky. Mrtvola mladého Rajena byla po prohlídce koronerově odevzdána otcu a bratru ku pohřbení a tito ji vedli již na opatřením rychle voze na svou farmu, takže jsme se více již s nimi nasetkali.

Nevyrušoval jsem schválně doktora z jeho zamýšlení, jsa jist, že se obírá něčím závažným, což mi po případě, bude-li s úvahou své vsuopecnoaký užkem, úrodně svou spokojen, zajisté neopomene sdělit. Sám čtil jsem nějakou tulost v hlavě, nebyl jsem již po tolik dnešních dojmoch, zklamání a záhadách mocen střídlivě rozhazovat.

Tak došli jsme až na faru, samí, neboť povozy se šerifem, ko-

tenzem, Johnem a oběma farmáři byly nás již chvíli předtely a hlav zvedavěh venkovanu se roci, která však dnes horého usetřovala. Každý se vrátil ke své práci až za nás, neboť mysle byli přilhl samostatným tajemství přeludu a zatčení Johna nijak ne nespokojilo. Bylo přilhl mnoho látky k povídání i úvahám, než a by mohl někdo klidně pracovat, a tak bylo i u mne, jenž jsem byl skutečně potěšen z přítomnosti doktora, věda, že o samotě by mne ty různé myšlenky a nevy-světlené okolnosti třily více, než-li snad takto.

Oběd byl dávno již přichystaný a paní Týny nemělo se hněvata, že jsem tak pozdě přišel a hosta předeem ji neoznámil, aby mohla přelce lépe vše připravit. Hlavně však ji zlobilo, že na její dotazy stran podrobností krvavé události neměl jsem chuti podávati ji zevrubnou zprávu.

Najedli jsme se skoro mlčky, le-kař pořádk ještě pohřížen do svých rozvah. Teprve po obědě, při vonném doutníku a demé kávě, rozvázala se mu opět trochu ústa.

"Mám jistý úhled," počal konečně sám, "který mi napadal hlíed tam nahoře u lesíka při prohlídce mrtvolu, a čím déle naň myslím, tím se mi zdá správnějším, ač k potvrzení jeho, k odůvodnění mám velmi slaboucké doklady, takže věru se až bojím jej projeviti!"

"Jen s tím ven!" pobídl jsem jej. "Vždyt nestojíte před slavným úřadem, ale před dobrým a diskretním známým, jenž velice záleží na tom, aby ubohý ten hoch nestal se obětí právního bezpřá-ví!"